

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. novembra 2021. godine
Ref. br.:RK 1908/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI173/20

Podnosilac

Yusuf Timurhan

**Ocena ustavnosti
presude Rev. br. 392/19 Vrhovnog suda Republike Kosovo
od 2. juna 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Yusuf Timurhan iz opštine Prizren, koga zastupa advokat Miftar Qelaj iz Prizrena (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Rev. br. 392/19] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 2. juna 2020. godine, u vezi sa Presudom Apelacionog suda Kosovaa [Ac. br. 3309/16] od 3. jula 2019. godine (u daljem tekstu: Apelacioni Sud) i Presudom Osnovnog suda u Prizrenu [C. br. 329/15] od 8. juna 2016. godine, (u daljem tekstu: Osnovni Sud) .
3. Podnosilac zahteva je osporenu presudu primio 10. jula 2020. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 10. novembra 2020. godine, podnosilac je putem e-maila dostavio svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 17. novembra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani (članovi).
8. Dana 1. decembra 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
9. Dana 1. decembra 2020. godine, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva i poslao istom kopiju zahteva.
10. Dana 15. aprila 2021. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda da dostavi povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu.
11. Dana 29. aprila 2021. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu povratnicu koja dokazuje da je podnosilac zahteva osporenu presudu primio 10. jula 2020. godine.

12. Dana 29. aprila 2021. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda da dostavi kompletan spis predmeta.
13. Dana 12. maja 2021. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu spis predmeta.
14. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica Suda je u sastav Veća za razmatranje imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija umesto sudije Bekima Sejdiua, koji je, dana 25. maja 2021. godine, podneo ostavku.
15. Dana 4 juna 2021. godine, Sud je o registraciji zahteva obavestio Vladu Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova, Policiju Kosova u svojstvu zainteresovane strane i poslao istoj kopiju zahteva.
16. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4, pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda KK-SP 71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, dok je na osnovu tačke 1.1 stava 1, člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
17. Dana 22. jula 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova je preporučilo dopunu predmeta.
18. Dana 10. novembra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

19. Dana 15. maja 2009. godine, generalni direktor Policije Kosova je odlukom [11/SP/DP/2009] odredio da policajci koji se suspenduju uz naknadu plate ne uživaju pravo na druge dodatke osim osnovne plate.
20. Dana 22. avgusta 2009. godine, Policija Kosova je obaveštenjem [KRH-02-086/09] suspendovala podnosioca zahteva, koji je bio policajac u Policiji Kosova, uz punu naknadu zarade. Suspenzija podnosioca je trajala do 15. maja 2011. godine.
21. Iz spisa predmeta proizilazi da je Opštinsko tužilaštvo podnelo optužni akt [PP. br. 874/12] od 28. decembra 2009. godine, protiv podnosioca zahteva, zbog krivičnog dela neprijavljivanje krivičnih dela ili neprijavljivanje izvršilaca krivičnih dela iz člana 304. stav 1. Krivičnog zakonika Kosova
22. Dana 3. maja 2011. godine, Policija Kosova je obaveštenjem [09/NSP/DP/2011] ukinula plaćenu suspenziju podnosioca zahteva, uz obrazloženje da je utvrđeno da ne postoji osnovana sumnja u krivično delo, i shodno tome traži od njega da se javi na radno mesto počev od 16. maja 2011. godine.
23. Iz spisa predmeta proizilazi da je tokom perioda plaćene suspenzije, podnosilac zahteva imao nekoliko odbitaka od ličnih dohodaka, gde spadaju naknada na ime opasnosti, dodaci, kao i naknada za godišnji odmor.

24. Dana 14. juna 2012. godine, Opštinski sud u Prizrenu je rešenjem [P. br. 554/11] obustavio krivični postupak protiv podnosioca zahteva zbog krivičnog dela neprijavljivanje krivičnih dela ili neprijavljivanje izvršilaca krivičnih dela iz člana 304. stav 1. Krivičnog zakonika Kosova, nakon što je Tužilaštvo odustalo od krivičnog gonjenja.
25. Dana 20. februara 2014. godine, podnosilac zahteva je Direkciji za osoblje Policije Kosova podneo zahtev za naknadu dodataka na platu od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine, koji se odnosi na period plaćene suspenzije prema odluci generalnog direktora Policije Kosova.
26. Dana 22. septembra 2014. godine, Direkcija za osoblje Policije Kosova je "odgovorom na zahtev od 20.02.2014. godine" [07/1/421/20147], odbila zahtev podnosioca iz razloga što su odbici za dodatke na platu obračunati na osnovu odluke generalnog direktora Policije Kosova [11/SP/DP/2009] od 15. maja 2009. godine, u kojoj je navedeno da svi policajci koji su suspendovani uz naknadu zarade ne uživaju druge dodatke, osim osnovne plate.
27. Dana 11. februara 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Komisiji za žalbe i naknade pri Policiji Kosova, kojom je tražio odobrenje isplate svih beneficija tokom perioda plaćene suspenzije. Isti je naglasio da mu ovo pravo pripada iz razloga što je rešenjem [P. br. 554/11] Opštinskog suda u Prizrenu od 14. juna 2012. godine, obustavljen krivični postupak protiv njega, i da je tim oglašen nevinim.
28. Dana 26. februara 2015. godine, Komisija za žalbe i naknade Policije Kosova je odlukom [010-KA-A-2015] odbacila žalbu koju je podnosilac zahteva uložio van zakonskog roka. U obrazloženju odluke, Komisija za žalbe i naknade Policije Kosova je navela da je podnosilac zahteva 22. septembra 2014. godine primio odgovor od Direkcije za osoblje, a da je žalbu na odgovor uputio Komisiji za žalbe i naknade dana 11. februara 2015. godine, sa otprilike četiri meseca zakašnjenja, u suprotnosti sa članom 96. stav 1. tačka 1.2 Administrativnog uputstva br. 07/2012 o radnom odnosu u Policiji Kosova, koji kaže: "*Osoblje Policije koje smatra da mu je administrativnom odlukom povređeno neko pravo iz radnog odnosa, ima pravo na žalbu drugostepenom organu koja se neposredno dostavlja Komisiji za žalbe ili preko komandnog lanca u roku od 15 dana*".
29. Dana 20. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prizrenu (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv tužene Vlade Kosova, Ministarstva unutrašnjih poslova - Policije Kosova, navodeći da traži da mu se nadoknade i isplate svi odbici od ličnih dohodaka za vreme suspenzije, odnosno za period od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine, i to prihvati na ime dodatnih prihoda na osnovnu platu.
30. Dana 27. marta 2015. godine, Policija Kosova je dostavila odgovor na tužbu kojim je od Osnovnog suda tražila da odbije kao nedozvoljenu tužbu podnosioca zahteva jer je isti tražio sudsku zaštitu po isteku zakonskog roka.
31. Dana 8. juna 2016. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 329/15] (i) delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i obavezao Vladu Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova - Policiju Kosova da mu nadoknadi i isplati

razliku u ličnim dohocima za period od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine, u iznosu od 3.303,58 evra, sa zakonskom kamatom kao na sredstva oročena preko godinu dana bez utvrđene namene, počev od dana donošenja ove presude pa da konačne isplate, a sve to u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude; (ii) obavezao tuženu da podnosiocu zahteva plati troškove postupka i to u iznosu od 675,40 evra, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti ove presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja; i (iii) odbio, kao neosnovan, preostali deo tužbenog zahteva podnosioca zahteva preko dosuđenih iznosa kao pod tačkom I izreke, a do traženog iznosa od ukupno 4.523,35 evra.

32. Dana 15. avgusta 2016. godine, Državno pravobranilaštvo, koje je zastupalo Policiju Kosova u svojstvu zainteresovane strane, podnosi žalbu zbog (i) povrede odredaba parničnog postupka; (ii) pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja; i (iii) pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda preinači, tako što će se tužbeni zahtev podnosioca zahteva odbaciti kao nedozvoljen.
33. Dana 3. jula 2019. godine, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 3309/16] odbio, kao neosnovanu, žalbu zainteresovane strane Vlade Kosova, Ministarstva unutrašnjih poslova - Policije Kosova, i potvrdio presudu [C. br. 329/15] Osnovnog suda.
34. Dana 28. avgusta 2019. godine, zainteresovana strana - Vlada Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova - Policija Kosova, podnela je zahtev za reviziju protiv presude Apelacionog suda zbog (i) bitnih povreda odredaba parničnog postupka i (ii) pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se presude Osnovnog i Apelacionog suda preinače, tako što će se tužba podnosioca zahteva odbaciti kao nedozvoljena. Zainteresovana strana je u zahtevu za reviziju navela da je podnosilac zahteva tražio sudsku zaštitu nakon zakonskog roka, odnosno da je isti žalbu protiv odgovora na zahtev [07/1/421/20147] Direkcije za osoblje Policije Kosova uložio 11. februara 2015. godine, odnosno sa zakašnjenjem od oko četiri (4) meseca.
35. Iz spisa predmeta, odnosno iz povratnice, proizilazi da je podnosilac zahteva, dana 16. oktobra 2019. godine, primio zahtev za reviziju koji je podnela zainteresovana strana. Podnosilac zahteva nije dostavio odgovor na zahtev za reviziju.
36. Dana 2. juna 2020. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 392/19] uvažio, kao osnovanu, reviziju zainteresovane strane Vlada Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova-Policija Kosova i preinačio presudu [C. br. 329/2015] Osnovnog suda od 8. juna 2016. godine i presudu [AC. br. 3309/2016] Apelacionog suda od 3. jula 2019. godine, te presudio sledeće: odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva kojim je tražio da se zainteresovana strana Vlada Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova-Policija Kosova obaveže da podnosiocu zahteva isplati razliku u ličnim dohocima za period od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine u iznosu od 3.303,58€, sa kamatom kao na štedne uloge oročene bez utvrđene namene preko godinu dana, počev od dana donošenja presude (8. jun 2016. godine) pa do konačne isplate,

kao i troškove postupka u iznosu od 675,40€; svaka strana snosi svoje troškove parničnog postupka.

37. U presudi Vrhovnog suda obrazloženo je kao što sledi:

Po oceni ovog suda, pogrešno je primenjeno materijalno pravo i konkretno Zakon o radu, iz činjenice što je tužilac suspendovan 22. avgusta 2009. godine, i da je ova suspenzija trajala do 15. maja 2011. godine, kada je tužena prekinula suspenziju tužioca i vratio ga na prethodni rad i radne obaveze, dok je on tužbu uložio 20. marta 2015. godine. Sudska odbrana je u konkretnom slučaju neblagovremena iz razloga koji su u vezi sa članom 87. Zakona o radu br. 03/L- 212, gde je predviđeno da svi zahtevi iz radnog odnosa u novcu zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva, što znači da je u konkretnom slučaju istekao rok predviđen gore navedenim članom, stoga, po oceni Vrhovnog suda, sudovi nižih instanci su na pogrešan način primenili odredbe iz člana 78. stav 1. i 2. i član 79. Zakona o radu Kosova koji se odnose na sudsku zaštitu iz radnog odnosa. Prema tome je i pravna pouka data u okončanju postupka pri tuženoj, pogrešna i ne obrazlaže kašnjenje tužioca. U članu 87. Zakona o radu se predviđa da potraživanja u novcu koji su u vezi radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva. U konkretnom slučaju, od trenutka kada se tužilac vratio na posao i sve do dana podnošenja tužbe, isteklo je više od tri godine, stoga proizilazi da je zahtev tužioca za naknadu ličnog dohotka zastareo.

Vrhovni sud ne prihvata kao zakonit stav oba suda zato što smatrajući da je neplaćanje ličnog dohotka izgubljena dobit, koji predstavlja i štetu prouzrokovanu tužiocu od strane tužene, ocenjuje da je takav zahtev tužioca zastareo na osnovu odredbe iz člana 376., stav 1. ZOO-a kojim se predviđa da: „Potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri (3) godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo“. U konkretnom slučaju od dana suspenzije, 20. avgusta 2009. godine, i sve do 20. marta 2015. godine, kada je tužilac podneo tužbu pri sudu, isteklo je više od pet godina a od tada je tužilac znao za štetu i ko je prouzrokovao štetu. Tako da na ovu osnovu, zahtev je zastareo i sudska zaštita je zakasnila, jer je tužilac imao mogućnosti da traži sudsku zaštitu bez obzira na kašnjenja u odgovoru na njegov zahtev.

Navodi podnosioca zahteva

38. Podnosilac zahteva navodi da je presuda [Rev. br. 392/19] Vrhovnog suda od 2. juna 2020. godine, doneta uz povredu osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
39. Podnosilac zahteva na početku tvrdi da: (i) nije bio obavešten o vođenju postupka pred Vrhovnim sudom Kosova i da mu samim tim nije omogućeno da predoči svoje navode i prigovore u vezi sa zahtevom za reviziju koji je podnela zainteresovana strana.

40. Podnosilac zahteva dalje navodi da: (ii) je u ovom slučaju revizija razmotrena iako je bila zakonom zabranjena na osnovu člana 211. Zakona o parničnom postupku, jer je vrednost spora po tužbi iznosila 500 evra, a spor nije pokrenut protiv odluke o prestanku radnog odnosa, pa stoga u ovom slučaju revizija nije bila dozvoljena.
41. Podnosilac zahteva takođe navodi da je Vrhovni sud odlučio da odbije tužbu(iii) zbog zastarelosti potraživanja, iako se na to zainteresovana strana nije pozvala u odgovoru na tužbu tokom čitavog prvostepenog postupka, niti u žalbi koja je uložena protiv prvostepene presude. Naime, on dalje navodi da nije imao saznanja o tome šta sadrži zahtev za reviziju koji je podnela zainteresovana strana jer, prema njegovim rečima, nije posedovao isti usled toga što mu nije dostavljen. I pored toga, podnosilac zahteva navodi da na osnovu odredbi Zakona o obligacionim odnosima, odnosno člana 341. stav 3, "*Sud [...] ne može uzeti u obzir zastarelost ako se dužnik nije na nju pozvao*". Shodno tome, podnosilac zahteva navodi se ni u jednom slučaju u sudskom postupku koji je prethodio donošenju osporene presude, zainteresovana strana nije pozvala na zastarelost, pa je stoga sud odlučio o zastarelosti iako zainteresovana strana nije pokrenula to pitanje.
42. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je Vrhovni sud Kosova presudom [Rev. br. 392/19] od 2. juna 2020. godine, povredio osnovna prava i slobode podnosioca zahteva, odnosno član 31. Ustava i član 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i član 54. (Sudska zaštita prava) Ustava; i (iii) da proglasi ništavom presudu [Rev. br. 392/19] Vrhovnog suda Kosova od 2. juna 2020. godine.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

[...]

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

Član 54. [Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

*1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.
(...)*

Zakon br. 03/L-006 o parničnom postupku

POGLAVLJE XIV VANREDNA PRAVNA SREDSTVA

REVIZIJA

Član 211.

211.1 Protiv presude drugostepenog suda, stranke mogu da podnesu reviziju u roku od trideset (30) dana od dana kada im je uručena presuda.

211.2 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €.

211.3 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim odnosima u kojima se tužbeni zahtev ne odnosi na novčane zahteve, na predaju stvari ili na ispunjavanje neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora navedenog u tužbi tužioca ne prelazi sumu od 3,000 €.

211.4 Izuzetno, kada je reč o tužbenom zahtevu iz stava 2 i 3 ovog člana, revizija je uvek dozvoljena:

a) u sporovima za izdržavanje;

b) u sporovima za nadoknadu štete zbog izgubljenog izdržavanja, povodom smrti davaoca izdržavanja;

c) u sporovima iz radnih odnosa koje inicira zaposleni protiv odluke za prestanak radnog odnosa.

Zakon o obligacionim odnosima iz 1978. godine

ODELJAK 4. ZASTARELOST Odsek 1. OPŠTE ODREDBE

Opšte pravilo

Član 360.

Zastarelošću prestaje pravo zahtevati ispunjenje obaveze. .

Zastarelost nastupa kad protekne zakonom određeno vreme u kome je poverilac mogao zahtevati ispunjenje obaveze.

Sud se ne može obazirati na zastarelost ako se dužnik nije na nju pozvao.

Potraživanje naknade štete

Član 376.

Potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo.

U svakom slučaju ovo potraživanje zastareva za pet godina od kad je šteta nastala.

Potraživanje naknade štete nastale povredom ugovorne obaveze zastareva za vreme određeno za zastarelost te obaveze.

Zakon br. 04/L-077 o obligacionim odnosima (objavljen 19.06.2012. godine i stupio na snagu 19.12.2012. godine)

GLAVA 4 ZASTARELOST

PODGLAVLJE 1

OPŠTE ODREDBE

Član 341. Opšta pravila

1. Zastarelošću gasi se pravo zahteva ispunjenja obaveze.

2. Zastarelost stvara se kad protekne zakonom određeni rok, u okviru kojeg je poverilac mogao zahtevati ispunjenje obaveze.

3. Sud se ne može uzeti u obzir zastarelost ako se dužnik nije na nju pozvao.

Član 388.
Podnošenje tužbe

Zastarevanje se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom poveriočevom radnjom preduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom, u cilju utvrđivanja, obezbeđenja ili ostvarenja potraživanja

Zakon br. 03/L-212 o radu

POGLAVLJE IX
Procedure za realizaciju prava iz radnog odnosa

Član 78.
Zaštita prava zaposlenih

1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.

2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog ,u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljenja zahteva.

3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.

Član 79.
Zaštita prava zaposlenih

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

Član 87.
Rok zastarevanja

Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva.

Ocena prihvatljivosti zahteva

43. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i Poslovníkom.

44. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

45. Sud se dalje poziva na uslove prihvatljivosti koji su propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji utvrđuju:

Član 47.
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

46. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud prvo naglašava da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 392/19] Vrhovnog suda od 2. juna 2020. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena Zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.
47. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) propisuje:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

48. Gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog Suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLJP) i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava neprihvatljive zahteve iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika o Radu.
49. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrto stepena“; (ii) navodi koji se kategorišu kao „očigledni ili jasni nedostatak povreda“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi. (Vidi: tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti gore pomenutih četiri kategorija navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a o Uslovima prihvatljivosti od 28. februara 2021. godine; Deo III. Neprihvatljivost na osnovu merituma, A. očigledno neosnovani navodi, stavovi 279 do 308).
50. U ovom kontekstu, kao i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno u okolnostima ovog slučaja, kako bi ocenio da li je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
51. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi povredu svojih prava zagarantovanih članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
52. U tom kontekstu, Sud prvo podseća da su okolnosti slučaja povezane sa zahtevom podnosioca zahteva da mu se nadoknade dodaci na platu u periodu u kojem je bio suspendovan (od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine) upućenim Direkciji za osoblje Policije Kosova, iz razloga što je Tužilaštvo odustalo od krivičnog gonjenja, a Opštinski sud rešenjem obustavio postupak protiv njega. Ovaj zahtev podnosioca, dana 22. septembra 2014. godine, odbila je Direkcija za osoblje Policije Kosova. Nakon toga, dana 15. februara 2015. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Komisiji za žalbe i naknade pri Policiji Kosova, a taj zahtev je ova Komisija odbacila sa obrazloženjem da je isti podnet van zakonskog roka. U nastavku, Osnovni sud je delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva, podnet protiv zainteresovane strane, odnosno Vlade Kosova, Ministarstva unutrašnjih poslova-Policije Kosova, da mu nadoknadi i isplati razliku u ličnim dohocima za period od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine, u iznosu od 3.303,58 evra, sa zakonskom kamatom kao na štedne uloge oročene bez utvrđene namene preko godinu dana. Postupajući po odgovarajućoj žalbi zainteresovane strane, Apelacioni sud je odbio njenu žalbu kao neosnovanu i pri tom potvrdio presudu Osnovnog suda. Protiv presude

Apelacionog suda, zainteresovana strana je podnela zahtev za reviziju, koji je Vrhovni sud uvažio kao osnovan i preinačio presudu Osnovnog suda i presudu Apelacionog suda, i presudio sledeće: odbija se kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva kojim je tražio da se zainteresovana strana Vlada Kosova, Ministarstvo unutrašnjih poslova-Policija Kosova, obaveže da mu isplati razliku u ličnim dohocima za period od 22. avgusta 2009. do 15. maja 2011. godine, u iznosu od 3.303,58€.

53. Samim tim, podnosilac zahteva pred Sudom tvrdi da je u osporenoj Odluci došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana: (i) članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a kao i tvrdnje o povredi člana 54 [Sudska zaštita prava] Ustava.

I) Što se tiče navodnih povreda člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a

54. Podnosilac zahteva je pred Sudom izneo tri glavna navoda u vezi sa navodnim povredama člana 31 Ustava: (i) da nije primio zahtev za reviziju koji je podnela zainteresovana strana i samim tim nije imao mogućnost da istakne svoje prigovore u vezi sa sadržajem tog zahteva; (ii) da revizija nije dozvoljena u ovom slučaju na osnovu člana 211. Zakona o parničnom postupku jer je vrednost spora prema tužbi iznosila 500 evra, a spor nije pokrenut protiv odluke o prestanku radnog odnosa; i (iii) da je Vrhovni sud odlučio da odbije njegov tužbeni zahtev zbog zastarelosti potraživanja iako zainteresovana strana nije pokrenula to pitanje.
55. S tim u vezi, Sud je, zasnivajući se na sudskoj praksi ESLJP-a, ali uzimajući u obzir i njene karakteristike, kao što su definisane kroz EKLJP kao i princip supsidijarnosti i doktrinu četvrtog stepena, dosledno naglašavao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i isticao da nije njegova dužnost da se bavi činjeničnim greškama ili pogrešnim tumačenjem i pogrešnom primenom zakona koje je navodno počinio redovni sud, osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om. (Vidi: u tom smislu, između ostalog, slučajeve Suda KI128/18, podnosilac zahteva: *Akcionarsko udruženje Limak Kosovo International Airport S.H.A.*, „Adem Jashari“, rešenje od 28. juna 2019. godine, stav 55; KI62/19, podnosilac zahteva: *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stavovi 56-57; KI110/19, podnosilac zahteva: *Fisnik Baftijari*, rešenje o neprihvatljivosti od 07 novembar 2019. godine, stav 40).
56. Sud je takođe dosledno tvrdio da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može sam oceniti činjenice koje su dovele redovni sud dotle da donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupio kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo nepoštovanjem granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. (Vidi: u tom smislu slučaj ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i reference koje su tamo korišćene; i vidi, takođe slučajeve Suda KI128/18, gore citiran, stav 56; i KI62/19, gore citiran, stav 58).

57. Sud primećuje da je suština navoda podnosioca zahteva u vezi sa pogrešno utvrđenim činjeničnim stanjem i pogrešnim tumačenjem primenjivih zakona od strane Vrhovnog suda. Sud primećuje da je Vrhovni sud detaljno obrazložio na osnovu kojih dokaza i na osnovu kojih materijalnih propisa je doneo odgovarajuću presudu, odgovarajući na ove navode podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnom primenom materijalnog prava.

(i) *Povodom navoda podnosioca zahteva da nije primio zahtev za reviziju koji je podnela zainteresovana strana*

58. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da nije bio obavešten o vođenju postupka pred Vrhovnim sudom Kosova i da mu samim tim nije bilo omogućeno da predoči svoje navode i prigovore u vezi sa zahtevom za reviziju koji je podnela zainteresovana strana.

59. U vezi sa gornjim navodom, Sud primećuje da je u obrazloženju presude Vrhovnog suda naglašeno da nije bilo odgovora na reviziju. Šta više, Sud naglašava da u spisu predmeta postoji povratnica koja dokazuje da je zastupnik podnosioca zahteva, dana 16. oktobra 2019. godine, primio zahtev za reviziju.

60. Stoga, s obzirom da je podnosilac zahteva uredno primio reviziju, isti nije iskoristio svoje pravo da podnese Vrhovnom sudu odgovor na reviziju, pa je iz tog razloga ovaj navod podnosioca zahteva očigledno neosnovan.

(ii) *Povodom navoda da revizija nije bila dozvoljena u konkretnom slučaju*

61. Sud u nastavku podseća da je podnosilac zahteva naveo da je u konkretnom slučaju revizija nedozvoljena iako je bila zakonom zabranjena na osnovu člana 211. Zakona o parničnom postupku jer je vrednost spora prema tužbi iznosila 500 evra, a spor nije pokrenut protiv odluke o prestanku radnog odnosa, pa samim tim u ovom slučaju, kako navodi, revizija nije bila dozvoljena.

62. U nastavku, povodom gornjeg navoda podnosioca zahteva, Sud naglašava da stav 2. člana 211. Zakona o parničnom postupku utvrđuje: "*Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €*".

63. Shodno tome, u konkretnom slučaju, Sud primećuje da je revizija koju je podnela zainteresovana strana izjavljena u postupku u kojem je vrednost predmeta spora pobijanog dela presude bila u iznosu od 3.303,58 evra. Kao rezultat toga, Sud ocenjuje da je minimalni prag koji se zahteva ovom zakonskom odredbom ispunjen. Shodno tome, ovaj navod podnosioca zahteva je takođe očigledno neosnovan.

(iii) *Povodom navoda da je Vrhovni sud odlučio da odbije tužbeni zahtev zbog zastarelosti potraživanja iako zainteresovana strana nije pokrenula to pitanje*

64. Podnosilac zahteva takođe navodi da je Vrhovni sud odlučio da uvaži reviziju zainteresovane strane, što je rezultiralo odbijanjem njegovog tužbenog zahteva zbog zastarelosti potraživanja, iako se zainteresovana strana nije pozvala na nju u odgovoru na tužbu tokom čitavog prvostepenog postupka niti u žalbi uloženoj protiv prvostepene presude. Prema tome, on dalje navodi da nije imao saznanja o tome šta sadrži zahtev za reviziju koji je podnela zainteresovana strana iz razloga što, kako navodi, nije posedovao isti, kao rezultat njegovog navoda da mu isti nije uručen.

65. U vezi sa ovim navodom podnosioca zahteva, Sud prvenstveno podseća da je pitanje zastarelosti razmotreno od strane redovnih sudova još od donošenja Presude Osnovnog Suda [C. Br. 329/15], koja je u svom obrazloženju naglasila:

„Takođe se i u članu 87. Zakona o radu se predviđa da potraživanja u novcu koji su u vezi radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva, a gde je, po proceni suda zahtev tužioca bio podnet unutar zakonskog roka koji je predviđen ovom odredbom i stoga je odlučio kao u izreci.

66. Sud primećuje da je u zahtevu za reviziju Državnog pravobranioca, isti tražio od Vrhovnog suda da odbije zahtev podnosioca kao neprihvatljiv po zakonu: budući da je podnosilac zahteva preko njega zatražio sudsku zaštitu po isteku zakonskog roka, u kojem je imao mogućnosti da traži sudsku zaštitu.

67. Takođe Sud podseća na član 341. Zakona br. 04/L-077 o obligacionim odnosima koji predviđa da „sud ne može uzeti u obzir zastarelost ako se dužnik nije na nju pozvao“. U tom pogledu, Sud primećuje da se u svom zahtevu za reviziju Državno pravobranilaštvo nije pozvalo na odbijanje tužbenog zahteva podnosioca na osnovu zastarelosti, ali ipak je specifično pokrenulo pitanje da traži sudsku zaštitu nakon isteka zakonom propisanog roka.

68. Samim tim, Vrhovni Sud je u Presudi [Rev. Br. 392/19] od 2. juna 2020. godine usvojio kao osnovanu reviziju tužene utvrđujući da je pogrešno primenjeno materijalno pravo od strane nižestepenih sudova, jer je podnosilac zahteva podneo sudsku zaštitu van zakonskog roka. Vrhovni sud je između ostalog naglasio sledeće u vezi sa prihvatanjem revizije:

Po oceni ovog suda, pogrešno je primenjeno materijalno pravo i konkretno Zakon o radu, iz činjenice što je tužilac suspendovan 22. avgusta 2009. godine, i da je ova suspenzija trajala do 15. maja 2011. godine, kada je tužena prekinula suspenziju tužioca i vratio ga na prethodni rad i radne obaveze, dok je on tužbu uložio 20. marta 2015. godine. Sudska odbrana je u konkretnom slučaju neblagovremena iz razloga koji su u vezi sa članom 87. Zakona o radu br. 03/L- 212, gde je predviđeno da svi zahtevi iz radnog odnosa u novcu zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva, što znači da je u konkretnom slučaju istekao rok predviđen gore navedenim članom, stoga, po oceni Vrhovnog suda, sudovi nižih instanci su na pogrešan način primenili odredbe iz člana 78. stav 1. i 2. i član 79. Zakona o radu Kosova koji se odnose na sudsku zaštitu iz radnog odnosa. Prema tome je i pravna pouka data u okončanju postupka pri tuženoj, pogrešna i ne obrazlaže kašnjenje tužioca. U članu 87. Zakona

o radu se predviđa da potraživanja u novcu koji su u vezi radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva. U konkretnom slučaju, od trenutka kada se tužilac vratio na posao i sve do dana podnošenja tužbe, isteklo je više od tri godine, stoga proizilazi da je zahtev tužioca za naknadu ličnog dohotka zastareo.

69. Sud, uzimajući u obzir gore navedeno, utvrđuje da su podnosilac zahteva imao pogodnosti kontradiktornog postupka, i da je moga u raznim fazama postupka iznositi tvrdnje i dokaze koje su smatrali bitnima za svoj predmet; imao je priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njihove tvrdnje koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta; činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzet u celini, bio pravičan (vidi: *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30 vidi, takođe predmet Suda KI22/19, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje od 07. juna 2019. godine, stav 42 kao i predmet Suda KI128/18, gore citiran, stav 58).
70. U okolnostima ovog slučaja, Sud ističe da, podnosilac zahteva, pored navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a kao rezultat pogrešnog tumačenja zakona zbog toga što su redovni sudovi primenili uredbu „na štetu podnosioca ovog zahteva“, ne potkrepljuje u dovoljnoj meri niti argumentuje pred Sudom kako je ovo tumačenje primenjivog zakona od strane redovnih sudova moglo da bude „očigledno pogrešno“, što je rezultiralo „proizvoljnim zaključcima“ ili „očigledno neobrazloženim“ za podnosioca zahteva ili kako postupci pred redovnim sudovima, u celosti, možda nisu bili pravični ili čak proizvoljni. Pored toga, Sud ocenjuje da su redovni sudovi uzeli u obzir sve činjenice i okolnosti slučaja, navode podnosioca zahteva i obrazložili su jasno iste (Vidi: u tom smislu, slučaj Suda KI64/20, podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 03. avgusta 2020. godine, stav 41 i KI22/19, citiran gore stav 43).
71. Shodno tome, Sud zaključuje navodi podnosioca zahteva o povredi prava na fer i pravično suđenje zagarantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zbog pogrešnog tumačenja i pogreške primene važećeg zakona su (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39.
72. Samim tim, ovi navodi su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama i proglašavaju se neprihvatljivim, kako je to i propisano u članu 113.7 Ustava i dalje navedeno u pravilu 39 (2) Poslovnika o Radu.

Što se tiče tvrdnji u vezi sa povredom člana 54 Ustava

73. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe naglašava da je osporena odluka doneta u suprotnosti sa pravima koja su zagarantovana u članu 54 [Sudska zaštita prava] Ustava.

74. U konkretnom slučaju, podnosilac zahteva tvrdi da presuda Vrhovnog suda, na *“proizvoljan način”* povređuje njegova individualna prava i da je došlo do povrede člana 54 Ustava, ali isti ne objašnjava specifično kako je došlo do povrede ovog člana Ustava. S tim u vezi, Sud podseća da je on dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustava i EKLJP i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve KI175/20, sa podnosiocem zahteva: *Kosovska Agencija za privatizaciju*, Rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; KI166/20 citirano iznad, stav 52; KIO4/21, sa podnositeljkom zahteva *Nexhmije Makolli*, Rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38- 39).
75. Stoga, Sud zaključuje da što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 54 Ustava, zahtev se treba proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi jer je podnosilac zahteva jednostavno naveo jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene. Samim tim, ovaj navod podnosioca zahteva je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o Radu.

Zaključak

76. Na kraju, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca zahteva neprihvatljiv, jer (I) tvrdnje o povredama člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a koje se tiču tvrdnje podnosioca zahteva (i) da nije primio zahtev za reviziju podnet od zainteresovane strane i samim tim nije imao mogućnosti da podnese svoje prigovore u vezi sa sadržajem tog zahteva; (ii) revizija nije bila dozvoljena u ovom slučaju na osnovu člana 211 Zakona o Parničnom Postupku, jer je vrednost spora tužbe bila ispod 500 evra, a spor nije počeo protiv odluke o prekidu radnog odnosa; i (iii) navoda da je Vrhovni Sud odlučio o odbijanju njegovog tužbenog zahteva zbog zastarelosti zahtev, a da zainteresovana strana nije pokrenula to pitanje, su navodi koji se kvalifikuju kao navodi *„četrnog stepena“*; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama; kao i navodi (II) u vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva o povredi člana 54 Ustava, trebaju se proglasiti kao očigledno neosnovani, jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) *„nepotkrepljeni ili neobrazloženi“* navodi. Prema tome, zahtev se u celosti treba proglasiti neprihvatljiv kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o radu, na sednici održanoj dana 10. novembra 2021. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo Rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo Rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah;

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

